

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723158464.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

## HERVERTS DØD.

Det var en herlig Sommernat  
Med Efterskjær af Solens Glands,  
Med Taageslør og Vovedands  
Og Maanesølv paa Sø og Krat,

Med sagte Sus i Bøges Hang,  
Med Lindeblomsters søde Duft,  
Med Stjerneblink fra mørkblaa Luft  
Og vaagen Fred paa Mark og Vang.

Men stille mægter ej Naturens Fred  
Uroen i et fredløst Hjerte,  
Dens milde Tavshed gjør kun dobbelt tung  
Den mørke Uros vilde Smerte.

Flyet fra det drømmesvangre Leje,  
Fast omklamret af sin Kummings Arm  
Hervert ilte ad utraadte Veje,  
Vakte vissent Løv til sagte Larm.

53

Op til Fortidsminders lyse Himmel  
Stærk han for ved Phantasiens Magt,  
Kasted' glad sig i den glade Vrimmel,  
Nød i fulde Drag den milde Pragt.

Styrthed' saa med Lynets Fart tilbage  
I sin Jammers trøstesløse Favn,  
Knust, men uden Smerteraab og Klage,  
Kun med Vemod hvidskende et Navn.

Navnet løfted' fra ham Smertens Tynge,  
Kaldte atter svundne Dage frem,  
Lod paa Mindets Strøm igjen ham gyngre,  
Gav for Livet atter ham en Drøm.

Atter saa for første Gang han hende,  
Atter rakte hun sin Haand ham fro,  
Atter var han lykkelig med hende,  
Atter sang han lykkelig om To.

Brat sin Lykke saa igjen han briste,  
Som han troed' mest den stærk og fast,  
Blev mod Vanvid ved det tunge Miste  
Atter dreven, Drømmen atter brast.

Feberhed paa Mosssets bløde Tue  
Sank han hen, til Døden træt og mat,  
I sit Øje Livslysts hede Lue,  
I sit Hjerte Tomheds dumpe Nat.

54

Nattens lune Vind imod ham førte  
Blomsterduftes ætherlette Hav,  
Phantasien, vakt derved, ham førte  
Til hans Moders blomsterdækte Grav.

Bittre Smil om Læbens fulde Bue  
Sig til stille Vemod slapped' snar,  
Og for Øjets vilde Feberlue  
Glimted' frem en Taare mild og klar.

For hans Øre lød hans Moders Sange,  
Fro han lytted' til den kjendte Klang,  
For hans Øje Barndoms minder mange  
Kom og svandt i liflig Bølgegang.

Sangen voksede i Klang og Fylde,  
Mere Liv og Farve lød deri,  
Drømmen, der ham fordum mægted' trylle,  
Var det, gjenfødt nu som Melodi.

Barndoms minderne, ved Sang betvungen,  
Skifted' Ham og voksed' op i Magt,  
Og af Glemsels mørke Nat opsungen  
Stod hans Drømmeverdens lyse Pragt.

Store Blomsters farverige Kroner  
Aabned' sig og spredte herlig Duft,  
Underskjønne, fulde, rige Toner  
Klang fra Jord og Blomster og fra Luft.

55

Lys i stærke, brede Farvebølger  
Styrtes sig fra Himmelbuen ned,  
Fagre Mør, som ingen Klædning dølger,  
Lægge sig ved klare Kilder ned.

Frem imod ham gaar med aabne Arme  
Drømmeidealet, længst forglemt,  
Øjet tindrende af Liv og Varme,  
Læben smilende med aandfuld Skjemt.

Op han fra det bløde Leje farer,  
Ungdomssmilet lyser om hans Mund,  
Ungdomsvarme Øjets Taage klarer,  
Kinden blusser ungdomsfrisk og sund.

Ind i Drømmekredsen raskt han springer,  
Kysser, favner, trykker til sit Bryst,  
Og med Skyggerne i Dands sig svinger,  
Fyldt af mægtig, overvættes Lyst.

Snart dog trættet han til Jorden segner,  
Dødens Skjælven gennem Aarer gaar,  
Ej dog Kindens friske Roser blegner,  
Førend Hjertet mer i Bryst ej slaar,

Døende han strækker sine Hænder  
For at favne, hvad han favned' nys,  
Og det sidste Suk hans Barm udsender  
Møder Drømmens Skygger med et Kys.